

„Какъ да пойдатъ дома, на майка да кажа!“
 Пра'у пойде моме дури на давіа:
 „Кадіа, кадіа, суди какъ сѣ судить;
 Сумъ си кинисала на квечеръ на вода
 На квечеръ на вода на ни една доба,
 И ме сустретило едно лудо младо,
 Младо ме целива и киска ми зеде.
 Тешко не ми падна дека ме целива,
 Потешко ми падна защ' ми киска зеде.“ —
 „И ясъ да те найдамъ на ни една доба,
 И ясъ те целивамъ и киска ти зе'амъ.“

411.

Стояне, море Стояне,
 Стояне, беговъ джрваре!
 На два те друма терале,
 На треки друмъ те фатиле,
 Бѣли ти рѣце вжрзале
 Со твой-те цѣрни потвески;
 Долу те въ село слего'е

У попатево старево.
 Поп-отъ имаше две керки
 И трека сна'а Митана:
 „Митано, жити два брата,
 Извай ми некой две золви,
 По едношъ да 'и целивамъ
 По дукатъ да 'и дарувамъ“

412.

Мори Стано, малка Стано!
 Телялъ вика, личба личить
 Войвода-та Омер-ага
 Омер-ага шахпентіа: —
 Вонка мома да н' излезе
 Ни мома, та ни невѣста,
 Ни цѣрноока вдо'ица,
 Ни па млада мжжовница. —
 Ка си дочу малка Стана,
 Та си узе отворе-то,
 Отворе-то отъ килере,
 Та искара чисто рухо,
 Сѣ промени, сѣ нареди,
 Сѣ облече малка Стана
 Кошуля-та коприненъ,
 Рѣжаве-то бѣлъ бурунджукъ,

Вжрзъ кошуля сина сая,
 Ситна сая ситновіа;
 Вжрзъ сая-та либаде-то
 Либаде-то сѣрмаліа,
 Си опаса до две зунки
 До две зунки цареградски,
 Та си кладе цѣрвенъ фесъ,
 Си превжрза моминъ мафезъ,
 Префжрли си тульбенъ кѣрпа;
 Ка си дочу, ка си разбра,
 Нареди сѣ, промени сѣ,
 Та си узе нова стомна
 Нова стомна и нарамка,
 Та киниса малка Стана
 Кѣршемъ, кѣршемъ по сокаци
 Ке помине край Войводой